

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду „Краљ-Миланова“ уа. бр. 16., а у унутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. Цена је листу: чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 динара. Гостионичарима и механџијама из унутрашњости годишње 12, полугодишње 8 динара. Жандармија годишње 6, полугодишње 4 динара, ну ови се по овој цени могу претплатити само преко својих команданата, полицијске односно пограничне жандармерије. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство годишње 24, полугодишње, 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Писма само плаћена примају се. Рукописи не враћају се. Огласи по погодби.

ИЗ БОЛНИЦЕ ЗА ДУШЕВНЕ БОЛЕСТИ У БЕОГРАДУ.
Прилог за грађу за српску судску психијатрију.

„Луди Гућа“ заклао жену.

РЕФЕРАТ

Саопштан у седницама срп. лекар. друштва, 13. септ. 1896. и 4. јан. 1897. год.

ОД

Д-РА ВОЈ. М. СУВОТИЋА (МЛАЂЕГА)

СЕКУНДАРНОГ ЛЕКАРА У БОЛНИЦИ ЗА ДУШ. БОЛЕСТИ

У „Браничу“ од 1898. г. у бројевима 12. и 13., изнео сам под насловом „Луди Риста — Убица“, како је један иначе миран, а много година душевно болестан старац ужасно измрварно, у парчета исекао, своју снају, без икаквог узрока и повода.

Овога пута хоћу да прикажем г.г. колегама и људима од правничке струке један сличан случај, како је један човек, који је од рођења у селу познат као „луд — шашав“, увек миран и бојажљив, и називан „Луди Гућа“, извршио убиство над својом женом: заклао је ножем — перорезом.

Тиме бих желео да и овом приликом изнесем на видело, да мирни умно растројени болесници нису без опасности по своју околину.

С друге опет стране, овај је случај интересан и с тога, што су поред самога умоболнога злочинца била окривљена још 2 лица као саучесници — по исказу убичином — у овоме убиству: брат и снаја убичина, али су као невини ослобођени.

Од не мањег значаја јесте и појава да је овај умоболни злочинац час признавао, час одрицао дело, које је учинио, и тиме ланка — посматрача, па врло лако и судије могао да доведе у негодан положај да мисле да злочинац намерно лаже. Овај случај служи као пример, да један одиста умно растројен човек, који је учинио злочин, може исто чак и да одриче, па чак и на друга лица да га баца, и да може доста вешто и траг да прикрива: може дакле да чини оно исто, што и паметни често раде у намери да се осуде и заслужене казне, ослободе.

Сем тога човек, о коме је овде реч, на нестручна лица, и она која га већ не познају, на први поглед не чини утисак лудог човека. Услед тога могао би суд лако пасти у грешку, да га за паметног сматра, као што га је н. пр. иследник сматрао, и као таког га оптужио суду, коме на част служи, што је ствар расправљао правилним путем, и што није усвојио иследничково нестручно мњење о кривчевој памети. Оригинално је како иследник у својој тужби суду с љутином говори о суду општине влашанске, што он у уверењу вели, да је злочинац „суманут“, и како с патосом изјављује: „да среска власт не усваја разлог и мишљење суда, који није ни надлежан о томе свој суд и оцену изрећи“!.. Међу тим иследник није опазио, да је лично он учинио грешку: да је он свој суд изрицао о ономе што сам није разумевао и за шта није био надлежан! На основу чега изводи он да Милоје није суманут?! Да други иследници не падну у сличну грешку, држим да ће им овај случај служити као леп пример, како треба бити обазрив, и тачно и потпуно сваку ситницу ислеђивати, а не судити без суда!.. Да је тако, види се баш из овог случаја, јер то исто општ. уверење, које није „усвојио“ иследник, побудило је суд да стручна лица упита за мишљење, да ли је

истина што општ. суд вели, да је кривац „суманут“. Суд је тражио истину, он је њу и нашао и тиме је задовољио правду.

Не само за суд, него и за лекаре, иследников је рад веома значајан. У овоме случају лекари су морали на себе узети дужност иследне власти, због површно вођене истраге. Да иследници виде шта све треба лекар и суд о кривцу да знају у случајевима где се сумња у здраву памет кривчеву, може им корисно послужити наша сведоџба.

Уверен сам, да је корисан споразум и узајаман рад лекарев, иследников, и судијин на пољу судско-медицинском. За то и пишем ове редове.

Мислио сам како и шта да прикажем из овог случаја, па сам смислио да је најкорисније држати се реда у актима — а све је рађено на основу оригиналних акта — па приказати цео ток радње онако какав је. То је корисно с тога, што се има изванредан ред у раду, и с тога, што се сваки, који има посла са случајевима ове врсте може многим чиме користити, кад види целокупан рад описан.

I. Извешће општинске власти.

Суд општине влашке на дан 3. апр. 1896. № 3578., известио је начел. срп. космајског, да је ноћу између 30. и 31. марта 1896. г., нестало Смиљке, жене Милоја Бркића, сељака из Влашке. Да је Смиљке нестало и сам је суд сазнао тек 2. априла.

Учињен је претрес куће Милојеве, и нађене су кржаве гаће и кошуља Милојева.

Упитан Милоје, што му је рубље крваво, одговорио је: „одите да ви кажем где је кукавна Смиљка.“

Милоје одведе кметове и сељане у атар дубоњски, и тамо нађу Смиљку заклану и бачену у једну јаругу и претрпану шумом. Код Смиљке је нађен и нож са којим је заклана.*)

*) И ако не спада у обим ове расправе, ипак куриозума ради, да саопштим историју овог ножа.

Смиљка је била позната као жена, која је волела да краде. Годину дана пре њене погибељи, на једној свадби у њином селу, нестало је ножа (перореза) куму из сватова. До кума је седео поп Пера Поповић, свештеник у Влашки. Кум му се пожали за извршену крађу његовог ножа. Попа устане са свога места у врх совре и почне народу говорити: „Грехота је красти, а каква је тек грехота по-красти кума!.. Неко је украо кумов нож. Нека му је просто, али нека бар врати нож, неће га нико сутра тужити!..“

Нико се не јави. Сви викаху: убио га Бог ко је украо. Сваки викаше за себе: ја писам.

Три пут је попа опомињао лопова да се јави, а три пут им је говорио: „децо, тешка је кумовска клетва, она ће постићи лопова кад тад...“

Кад и то не поможе, онда устаде кум и викну: „Да Бог да му моја бритва главу одсека, ко ми бритву украде!“...

И опет се нико не јави!..

Би свадба и прође, па се и на украђену бритву у селу беше заборавило.

Кад је код мртве Смиљке на њеним грудима нађен крвав нож, са којим је заклана, власт је трагала чији је то нож, и где чуда, сазнало се, да је лопов била погинула Смиљка.

Народ у селу, кад је за то чуо, говораше: „Испуни се кумовска клетва!“

Суд општински одмах је притворио Милоја и брата му Милутина.

Напоменути ваља, да су и Милоје и Милутин, пре него што је суд извршио претрес у кући њиховој, и нашао крваво рубље Милојево, обојица казали, да не знају где је Смиљка.

Од куће Милојеве до места где је Смиљка убијена има два и по километра.

II. Радња иследне власти.

Први испит над Милојем.

(у селу Влашкој 4. апр. 1896. № 4106).

Милоје вели, да не зна за што се узима на одговор.

Кад му је казано, он је онда признао дело.

Из његовог признања извадићемо само оно што је главно.

Милоје прича: У недељу 31. марта 1896., „тек што се беше свануло“, позвао је њега и његову жену, после заклану Смиљку, Милутин, брат његов, да заједно са женом Милутиновом Милицом, иду да накупе дрва у шуми, у јарузи атара Дубоњског, јер им је било нестало дрва код куће.

Смиљка је, вели он, носила за својим појасом један нож — „федрестер.“

На лицу места накупили су четири гомилице дрва — сувог грања.

За овим вели: „и тек што смо ово спремили, на један пут мој брат Милутин скочи на моју жену Смиљку, обори је на земљу, и притиште је, извади јој иза појаса нож „перорез“ и поче је клати и бости. Ја виках да не ради то, но он викну на мене, те ми рече, да и ја морам то да радим, те пошто је он преклао, натерао је мене те сам је ја доклао, те је на месту остала мртва. Она се гада бранила рукама. И како ми је дао нож, он је притиснуо моју руку, те ме је она бранећи се посекала по руци.“

Мало доцније у истом саслушању Милоје вели: „ово што сам учинио, морао сам, јер ме је брат М. натерао, и поправљам, да је баш ја нисам заклао, већ он, Милутин, и мени је силом утврдио нож у руку, и руку ми притиснуо под гушу Смиљкину, па кад овако није могло бити, он је узео нож и са свим је заклао.“

„Тада је од ње силна крв текла, и како ме је Милутин притиснуо уз Смиљку, моје се кошуље искрвавиле“, вели Милоје.

Милоје вели, да је Милутин, а не, он Смиљку свукао у јаругу и тамо је затрпао лишћем и шумом, и ту код ње бацио нож са којим су је заклали.

Шта је даље било?

Милоје овако описује: Милутин и Милица отишли су на штацију у Младеновац, а њему је Милутин рекао да иде код говеди.

Овове додаје:

Казано му, вели, Милутин да баца — „отури“ — крвав свој кожух, те га је он и бацио; а казали му, вели, њих обоје да на бари опере кржаве гаће и кошуљу, и тога истога вечера опет му они, вели он, казали, да крваву кошуљу и гаће свуче, и друге обуче, што је он и учинио.

На другом месту, а тога истога саслушања вели: „У вече М. и М-ца, натерали ме, те сам ону рубу — кошуљу и гаће — свукао, а друге обукао.“

Односно тога, где је стајала Милица, снаја његова, кад су њих двојица клати Смиљку, он вели: на 40—50 метара далеко од њих, купила је дрва, и свему се овоме невешта правила. Не зна да ли је она за ово знала, али, вели он, мора да је знала кад је ту близу била.

Односно тога, чијом је иницијативом ово убиство извршено, он вели иницијативом његовога брата Милутина, и тврди да га је он на извршење „силоом натерао“, те му је „морао помоћи.“

Односно самог узрока, зашто су убили Смиљку, Милоје вели, да је његов брат Милутин убио Смиљку „из користољубља“, јер је, вели, Милутину неправда било, што га је Смиљка терала да се њих двоје оделе од Милутина и преселе својој удатој јединици ћерци у Младеновац.

Милоје је исказао и то, да их је у путу на месту где је убиство учинио, из далека из њиве, све четворо спазно само

један човек, неки М. В., али се нису срели, нити су разговарали.

Кад је Милоје био близу капије код своје куће, после убиства, видео га је неки Ж. М. М. и питао: „што рањеш Милоје?... Што си тако мокар?...“, а он му је одговорио: „убо сам се.“

Оригиналан је и интересан исказ Милојев, где говори о грижи савести за време и после убиства. Он вели:

„Мени је ово жао било (кад је Смиљку клао), и молио сам Милутина да не ради, али он није хтео да ме послуша.“

„Мени је жао било Смиљке, те сам сваког дана ишао код ње, где је била убијена и плакао, јер ме је она чувала и крила.“

Саслушање над Милутином (истог дана), није довело ни до каквог резултата. Он се бранио да то није истина што Милоје говори за њега, и да је био тога дана код стоке, код куће и на станици у Младеновцу, а у дрва никако није ни ишао.

Саслушање над Милицом (истог дана), истоветно је као и ово предње. Она сведочи, кад се с мужем вратила са станице, да је питала Милоја: „шта ти је“, а он јој је, вели, одговорио: „убише ме Дубоњани, и ринуше ме у воду.“

Исказ брата погинуле Смиљке гласи: „Моја пок. сестра, жалила ми се да јој муж убиством прети.“

Решењем иследне власти (6. апр. 1896. № 4174.), продужено је кривич. ислеђење над Милојем, Милутином и Милицом, и сви троје стављени су у притвор (§. 225. и §. 123. тач. кр. пост.). —

Протокол секције.

Рађено 3. апр. 1896. год. у селу Влашкој над мртвим телом Смиљке жене Милоја Бркића, сељака из истога села, која је нађена 2. овог месеца мртва у потоку истога села.

А. Спољни преглед.

Мртво тело око 40 год. старо, средњег раста, слабо развијене мускулатуре и костију. Боја коже и видљивих слузокожа бледа. Пупиле раширене. Мртвачке пеге на доњим деловима тела у велико развијене.

1. На темену више ка левом уву рана 4 см. велика, оштрих ивица и углава у дубини својој до периоста.
2. Десно око извађено и место њега празна очна дупља, у чијој дубљини стоји још комад очног нерва у величини од 2 см.
3. Испод десног ока, коже лица а од чести и мускулатуре у величини до половине образа нестало је. У горњој половини ове ране, одмах испод десне јагодице, налази се један убодни канал, који улази у уста.
4. По левом образу и носу мале огреботине.
5. На врату, попречно одмах испод гркљана, рана 15 см. дугачка 6 см. широка, која сече душник и једњак и у дубини својој долази до самог кичменог стуба. Главне артерије, вене и нерви нарочито на десној страни пресечене попречно. Обе унутрашње стране ове ране неравних су површина.

(наставиће се).

ПОЛИЦИЈСКИ РЕЧНИК.

Општински послови.

Пресуда са вештачењем у току парнице.

а. тужба.

Мијајло Ристић, олд. казаница, диже у улици Немањиној једну своју грађевину. Копајући темељ за исту заузео је мога земљишта са јужне стране и са лица улице 0.50 метара у читавој дужини плаца са 20 метара.

Како на леп начин није пристао да ми земљиште ослободи, то сам принуђен тужити га суду и молити да га суд пресудом својом нагна да ми заузето земљиште ослободи.

Да су моји наводи истинити увериће се суд из моје тачнице коју овде у препису прилажем и од које ћу оригинал суду на дан суђења поднети.

Заузето земљиште вреди сто динара.

Тужбе основ својина.
Доказ писмен.
Вредност 100 динара.
27 маја 1898 год.
Пожега.
№ 2423.

Манојло Петровић
трговац из Пожеге.

Пошто је ствар хитне природе, то одредити одмах рочиште, на које позвати парничне стране, ради извиђаја и пресуђења спора.

27/V. 1898. год.
Пожега.

Председник суда
Д. Крстић

б. белешка.

Рађено у суду општине пожешке
1. јуна 1898 год.

Белешка по спору
Манојла Петровића трговца овд.

Противу

Мијаила Ристића казанције овд.

Судили су Због својине земљишта — заузећа
Председник суда Доказ писмен.

Д. Крстић

Судије

А. Недовић

П. Матић

Бележио деловођ

А. Петровић.

На данашње рочиште дошли су парничари.

Нису могли да се поравнају.

Тужилац оста при тужби, тражећи да суд осуди туженог да му уступи заузето земљиште, да му накнади плаћену суду таксу и на име трошка и дангубе 20 динара. Подноси тапију од свог плаца у ориџиналу, која је потврђена судом округа ужичког, још 20. јануара 1884 год. № 522.

Тужени рече: не стоје у истини наводи тужиоца да сам копањем темеља за моју нову грађевину, заузео ма шта од земљишта тужоцева, но сам исти ударио на моме сопственом земљишту, које уживам од старина као наследник мога покојног оца Живојина Ристића бив. овд. Овај плац на коме сам намеран да дижем грађевину непрестано је до сада био под оградом у мојој државини и ја сам ограду сада скинуо кад сам почео копати темељ за нову грађевину. Тапије на ово имање немам, јер је исто наша давнашња старина. Да је овако како наводим потврдиће ми сведоци: Марко Јанчић абација, Тодор Неждић шпекулант, Исидор Пејић земљодолац, које молим суд да позове и испита.

По саслушању парничних страна суд је нашао да му је вештачким прегледом нужно познање ствари и зато је на основу §. 247, грађанског поступка

Решио:

Да се оспорено земљиште на лицу места извиди средством вештака које парничне стране имају сходно §. 248 грађ. пост. изабрати.

Ови вештаци имаће оценити и вредност оспореног земљишта.

Саопштити парничарима ово решење и позвати их да изаберу себи вештаке.

Председник суда

Д. Крстић

Судије

А. Недовић

П. Матић

Деловођ

А. Петровић

в. процедура око избора вештака

Позвани парничари на основу горњег решења да изаберу вештаке они изјавише:

Ја бирам за вештака Петра
Тасића предузимача, а њему за
заменика Васу Јоцића зидара.

Манојло Петровић

Ја бирам за вештака Марка
абацију а њему за заменика Јо-
вана Гагића предузимача овд.
Мијаило Ристић

Оверава

Председник суда
Д. Крстић

(NB у случају да тужени неће да изабере вештака из ма којих узрока онда га сходно §. 248. грађ. пост. сам суд за њега одређује).

Позвати изабране вештаке да изаберу трећег. За тим узети од њих заклетву по пропису §. 259. грађ. поступка и упутити их на вештачење.

Вештачењем ће руководити члан суда г. А. Недовић и и деловођа А. Петровић.

О вештачењу саставити протокол, који ће се поднети суду, по том одредити рочиште за пресуђење овога спора,

Од тужиоца наплатити 15 динара дијурне за вештаке.

1/VII 1898 год.

Пожега.

Председник суда

Д. Крстић

Рађено у суду општине пожешке
2 јуна 1898. год.

Дозвани данас изабрани вештаци од стране парничара, Петар Тасић предузимач и Марко Петрић абација, и позвани по пропису §. 248. грађ. пост., да изаберу трећег, ради извиђаја овог спора они се сагаласише и изабраше

Миливоја Пајића економа свршеног земљомера, а њему за заменика Марка Лазића земљод.
Петар Тасић предузимач
Марко Петрић абација

Оверава

Судија

А. Недовић

Одмах је дозван изабрани вештак Миливоје Пајић, економ и од сва три вештака сходно §. 259. грађ. поступка узета је заклетва.

Деловођ

А. Петровић

Судија

А. Недовић

г. протокол вештачења

Рађено 3. јуна 1898 год.
у Пожези.

Протокол вештачења

по спору

Манојла Петровића трговца

противу

Мијаила Ристића казанције

Због заузећа земљишта.

Вештаци:

Миливоје Пајић економ

Петар Тасић предузимач

Марко Петрић абација

Вештачењем руководи

члан општ. суда

А. Недовић.

Бележио деловођ А. Петровић.

Данас као одређени вештаци изашли смо, на лице места, оспореног земљишта и извршили смо преглед истога, узевши од тужиоца ориџиналну његову тапију. Тужени на наш захтев није нах поднео никаквих доказа о својини, наводећи да је своју одбрану поднео суду при којој и сада остаје.

Плацеви парничних страна налазе се у Немањиној улици.

Када је извршен преглед и премер плаца тужоцева по захтеву тапије, нађено је: да је тужени Мијаило, доиста заузео од плаца Манојлова са лица 0-50 сантиметара са дужином са јужне стране до дна плацева 20 метара.

Заузето земљиште према месту и положају вреди 80 дин.

Парничари нису ништа приметили, до што тужени рече: да ће своју примедбу изјавити на суду када буде одређено рочиште за расправу спора. Дијурну по пет динара примили смо.

Вештаци

Парничари

Манојло Петровић

Мијаило Ристић

Миливоје Пајић економ

Петар Тасић предузимач

Марко Петрић абација

Оверава

Деловођ

А. Петровић

Члан суда

А. Недовић

д. белешка са пресуђењем

Рађено у суду општ. пожешке
5 јуна 1898 год.

NB устрој главу белешке.

На рочишту су обе парничне стране.

Прочитана су акта.

Тужилац према поднетим доказима и извршеном вештачењу, тражи пресуду. За данашњи предстанак тражи 10 динара. Моли суд да му се досуди и накнада положене дијурне за вештаке у 15 динара.

Тужени оста при свом ранијем исказу, тражећи да се ово рочиште одгоди и друго одреди, на које да се позову и испитају његови сведоци, који ће потврдити да ово имање како је сада ужива као наслеђе од свога оца још од године 1880.

Судски разлози

Тужилац за доказ свога тражења о својини подноси тапију, потврђену првостепеним судом за округ ужички, под 20. јануаром 1884. год. № 522. Вештачким прегледом на лицу места, утврђено је заузеће. Вредност заузетог земљишта, процењена је у 80 динара, према чему је суд овај надлежан за суђења овога спора.

Узевши у оцену доказе тужиоца суд налази да је тужилац своје право потпуно доказао, и зато му се заузето земљиште од стране туженога има пресудом судском вратити у својину.

Одлагању рочишта ради испитивања сведока туженог, нема места, јер се сведоцима сведока не може утрти важност јавне исправе — тапије, тим пре што је тапија судским путем потврђена доцније но што би сведоци могли тврдити државину туженог. Да је било ове државине, онда би тужени протествовао, противу утврђења тапије, при самом убаштичењу тужиоца, и не би исту у овим данашњим границама, као граничар потписао. Када то тада није учинио, садањим његовим наводима, нема никаквог законом ослободца, и с тога суд на основу ових разлога и § 6 и 13 грађ. судског поступка

Пресуђује:

Да тужени буде дужан, одмах уступити тужиоцу заузето земљиште, које његова тапија захтева, са лица „Немањине“ улице 0-50 метара ширине у дужину 20 метара са јужне стране спорног земљишта, да му накнади плаћену суду таксу у 5-40 динара, положену дијурну за вештаке у 15 динара и на име парничних трошкова десет динара.

Пресуда саопштена парничарима одмах.

Од суда општине пожешке 5 јуна 1898 год. № 2560. у Пожези.

Председник суда

Д. Кретић

Судије

А. Недовић

П. Патић

Деловођ
А. Петровић

NB Заведи белешку са пресуђењем у протокол суђења.

ИЗ ЦРНЕ КЊИГЕ ЈЕДНОГ ПОЛИЦИСКОГ ЧИНОВНИКА.

(у преводу М. П. Јовановића).

16. ЈЕДНА МЛЕТАЧКА ТАЈНА.

„Ако хоћеш да учиниш својој отаџбини једну велику услугу, очекујем те вечерас у 11 сати у Café Quadri, на Марковом тргу, под маском: црни домино.“*) За познавање знак: жути шепут на десном рамену. Лозинка: Andaces fortuna adjuvat.

Црни домино са жутом ружом.“

То беше садржина једног врло пријатног мирисавог писамцета, које затекох у четвртак у јутру, беле недеље године 186., међу осталим стварима с поште, на столу у канцеларији својој.

Изненађен будући, загледах још једном куверат, који сам био већ бабио. Адреса се слаже, моја је, нема погрешке.

*) Domino је одећа лица, било женског или мушког, као маске, а састоји се из дугачког свиленог огртача са широким рукавима и такве капуљаче. Обично је црна, а може бити и друге боје. У маскаради, дакле кад је прерушавањем обичај, то је карактерни костим.

Пр.

„Рђава шала!“ беше ми прва мисао, која ми дође на ум. Нисам туђ у овој старој и поштовања достојној вароши дуждевој, јер служба ми је донела познанства у свима круговима грађана, а ни једно од тих познанстава није могло послужити за какво пустиловство. Даље размишљајући, закључих, да ће свакојако бити невероватно, да ко баиш мене хоће да учини предметом какве рђаве шале. Колико знам, за то нисам дао никоме повода. Да није може бити каква замка, у коју бих имао упасти? То је већ више могуће. Нашу, аустријску полицију сви Италијани, па ни Млечани, не гледају радо.*) То доношаху собом политички одношаји, а осем тога неки од мојих колега у служби, морам на жалост признати, својим осорљивим поступцима допринесли су томе, да се мржња распаљује и тиме јој давали изглед оправданости. Из сигурна закљона пакосно пецкати органе полиције, Млечанима је изгледало дело патриотско. И ако сам знао, да ме није мрзео свет, с којим сам имао тесних веза по служби, опет ми не изгледаше са свим немогуће, да се овим сумњивим писмом може хтети да будем намамљен на кораке, који би по мене могли бити од врло непријатних последица.

Свакојако било би најпростије, а може бити и најпаветније, ову чудновату позивицу уз још по неко анонимно писмо, којих нам често читаво тесте дође, бацити у кошар, али ме од тога уздржаваше онај нарочити, одлични мирисави дах писамцета, који казиваше да замку, ако је то доиста нека силетка, није наместила нека груба рука. Метнух писмо у џеп, намеран да о ствари још промислим преко дана. Али у истини ја већ бежах решен на тај тајанствени састанак. Непозната лепотица — и сухопарни полицијски чиновник има својих сањарија, — ма каква јој била намера, бар нека нема разлога, да ме држи за страшљивицу.

* * *

Мало пре 11 сати седео сам, сав умотан у домино од црне свиле, у Café Quadri поред шербета, и посматрао тумарање света на Марковом тргу. Овај је сада, веома јако осветљен због празновања месојеђа, био као каква прекрасна дворница за игру, у којој се, уз звуке музичне капеле, таласало хиљаду глава, са маскама свију врста, једно шаренило од света, који само брбља, шали се и смеје. То беше нека нарочита, ретка слика, која се мора видети, да би се њене дражи правилно оцениле. У овом тренутку ја јој наравно не поклањах ону пажњу, коју је заслуживала — моје је мисли односила непозната пошиљатељка писамцета, које сам носио у џепу. Да ли ће она заиста доћи?

Гвоздени стражар на торњу крај саборне цркве удараше својим чекићем једанаест сати. И немислећи, механички, бројао сам ударе. Још не беше све искуцало, а нечија рука спусти ми се на плећа. Подигох очи. Неки црни женски домино са жутом ружом на рамену стајаше иза мене.

„Audaces...“ шапу ми маска.

„Fortuna adjuvat“, додадох ја, као запета пушка спреман.

„Онда хајде са мном.“

Женски домино даде ми своју руку и под руком изађосмо из каване. Тај приказ оста непримећен. Оваких састанака и малих интрига на Марковом тргу је данас без броја.

Моја непознаница тискаше се са мном кроза свет толико, да смо једва изашли из њега. На самоме тргу већ се могадосмо слободније кретати.

„Куд ме водиш?“ упиташ своју сапутницу.

„На мали трг.“

„А одатле?“

„Не буди сувише радознао, све ћеш дознати.“

Разговор нам прекидоше друге неке маске, које се испречише пред нама и покушаваше задржати нас. Оне нам примећаваше што носимо црне маске са ружом жутом и шепутом жутом. Изгледаше да им није по вољи ово састављање црног и жутог, па рекоше нешто ружно, као да су нам непријатељи.**)

*) Тиче се времена, када и Млечи са својом облашћу улажаху у састав аустријске царевине.

Пр.

**) „Црно-жуто“ означава аустријску државу, те због тога становницима италијанских области под Аустријом, као што тада беше случај, како рекосмо, и са Млечима, беху мрске ове боје.

Пр.

»Како је несмотрено, што је она ову боју изабрала«, примети моја сапутница.

»Ко је то она?« упитих је зачуђено.

Она не одговори, него диалектом чисто венецијанским изговори маскама, које нам беху на путу, неке речи, све пре само не ласкаве, па ипак имадоше успеха и пут нам би слободан.

Не узнемиравани даље, стигосмо на мали трг, а одатле на обалу. Моја сапутница пусти се испод руке моје и даде знак гондолару, који као да њу и чекаше.

»Гондола је спремна, уђимо.«

»А куд ћемо на гондоли?«

»Нећемо далеко. Не губи време запиткујући, минуте су скупоцене.«

»У часовима ашиковања?...«

»У часовима кад се отаџбини служи! Зар можеш још оклевати?«

Више нисам запиткивао. Уђосмо у гондолу. Једна светла зрака, која паде од фењера са обале на гондолу, показа ми да ову краси грб. Не могах га разазнати, јер ме моја пратитељка брзо угура у унутрашњост гондоле и затвори за собом врата. Лађица се одмах крену и, по моме нагађању, удари кроз варош испод моста уздахџа. Ништа нисам могао видети, јер сви прозорићи са стране и врата гондоле бејаху покривени густим завесама.

Црна маска са жутом ружом спусти се поред мене и лагано уздахну.

»Шта кажеш?« упитих, мислећи да хтеде што рећи.

Ништа, дахнух мало, кад смо се овде скрили. Сукоб с оним маскама заплашио ме је.

»А ја сам баш видео, да си се храбра показала.«

»Па морала сам — ти си полицајац, а ја Млечанка. Разумеш ли ме?«

Наравно, разумео сам је, ма да ми то није звонило пријатно. Сад ми је било јасно, да писамце није писала моја пратитељка, него да ме је само потражила по налогу неког другог лица. Тиме беше протумачено оно она, које јој се раније у љутњи измакло из уста.

»Имаш ли вере у мене?« од једном упита ме моја сапутница.

»Зар нисам то доказао тиме, што сам за тобом пошао?«

»Довде није много за тим стало. Али за даље хоћу твоје потпуно поверење.«

»Па у чему се оно има да састоји?«

»Да допустиш, да ти очи вежем.«

»Ах, чудно захтевање!«

»Од кога не могу попустити. Ти не смеш знати куда те водим.«

»Па ипак рече, да ћу све дознати.«

»Наравно, више него што се и надах. Али само под погодбом, коју сам ти изнела.«

»А ако би се ја устезао?«

»Зар се плашиш?«

»Па зар би онда био полицијски чиновник?«

»Мир, не казуј ту реч, ако нећеш да поквариш све. Нисмо сами.«

»Гондолар —«

»Уме ћутати и одан је, али кад је једно у питању, престаје сва поузданост.«

»Кад је у питању то што се — нас тиче. И то ми зар ти казујеш да појачаш моје поверење у тебе!«

Моја пратитељка мрдну, као да би хтела слегнути раменима. Шта сам јој ја? Она је то сама признала, рекавши да је и она Млечанка.

Најпосле стаде гондола. У том тренутку осетих да ми се очи везују.

»Ни гласа и за мном, ако ти је мио живот,« шпану ми моја сапутница. При том узме ме за руку и поведе са собом. Другом руком, која ми беше слободна, ја ухватих испод огрточа за свој добро напуњени револвер, кога сам пажљиво прикривао уза се.

Опазих да ме води преко неких степеница у осетно хладну преткућницу, а одатле преко узаних и увијених степеница на први спрат. Нека врата тихо се отворише и ми уђосмо у простор пријатно загрејан, који по поду беше застрт неким простиркама, преко којих смо нечујно корачали. Судећи по тра-

јању хода, мора да је био какав дугачак ходник или какав низ соба, кроз који пролажасмо. Најпосле, моја пратитељка застаде. Опазих да закуца на вратима, три пут, у кратким паузама.

»Entrez, уђите«, потмуло се чу женски глас изнутра. Ми уђосмо.

Облачак слаткога даха који заноси струјаше ми на сушет. То беше исти дах, којим је било надахнуто и писамце што сам га јутрос примио. Разумедох шапат два женска гласа. По свој прилици моја пратитељка извештаваше шта је учинила, но садржину тога говора нисам могао разумети.

»Опростите, госп. комесару, што сам на тако необичан начин замолила вас да дођете, јер су тако захтевале околности«, дође ми на једанпут у ухо неки јасан глас. Смем ли рачунати на вашу потпуну дискрецију?«

»Зар можете сумњати, и кад ме потпуно имате у власти својој, непозната лепотице?« одговорих ја, узевши положај потчињености због тајанствености ситуације у којој сам.

»Донста, ласкања једног слепог! Али не треба и даље да трпите. Розина скини везу с господина.«

»Заповест беше одмах извршена. Видох се у дражесном будоару, суморно осветљеном ружичном светилком. Једна дама у најелегантнијем неглижеу од чипака на који корак стајаше преда мном, причвршћујући густ вео, којим тек што је замотала себи главу. Вео беше од неког финог и непровидног ткања, какво за цело могу носити оријенталке.

»Видите, маскарада још никако да се сврши«, примети она уз то. »На жалост, кратко је време, те вам не можемо давати ближих објашњења. Ипак све ћете знати, чим видите шта је прави циљ нашега бављења овде. Молим вас, да ми следите с пуним поверењем. Розина, ти ћеш, међу тим, стражарити.«

Дама подиже тешку завесу од кадифе и кроз тај застор на вратима уведе ме у врло елегантну собу, у којој, драперијама од плаве свиле наткривена, постеља казиваше ми, да то мора бити ложница непознате. За даља посматрања немадох времена. Мој вођа једним притиском о зид отвори тапетна врата у зиду и позва ме да сиђем низ неколико степеница. Збуњен, ја зауставих своје кораке. Степени вођаху у светлао мраморан басен.

»Мој кабинет за купање«, примети дама. »Немојте се ништа плашити, басен је празан.«

»И ја ћу...«

»У њега сићи ћете, наравно. То вам изгледа чудно, јелте? Па ипак решење ове загонетке простије је и прозачније, него што сте се може бити надали. Хоћете ли бити љубазни, да за тренутак будете са свим мирни? Зар не чујете ништа?«

»Неки жагор, као грађање различних гласова из далека.«

»Врло добро. А сад прислоните своје ухо овом шкољкастом удубљењу уз цев за отицање.«

»Ха... невероватно!«

»Зар није истина? Скоро свака реч може се чути тако јасно, као да се говори у соби поред нас. А уверавам вас, да није близу место, одакле долази овамо глас. У немарству старе дуждеве вароши нека се нико не чуди ничему. Једна случајност откри ми акустичку тајну овога купатила, а с тим и другу тајну, која је за мене од мањег интереса него за вас, наравно из других обзира. Ја вас остављам самога, јер вас моје присуство може само узнемиравати. Чим будете чули све што вам може требати, потражите ме у мом будоару.« —

* * *

Не могу да знам колико сам пробавио у овој чудној прислушкивојници; што долажаше у моје уши, беше од интереса тако великог, да на време заборавих. Кад се кроз ложницу вратих у будоар, нађох своју непознаницу у једном фотељу, главом ослоњену на руку и, како изгледаше, дубоко замисљену.

Чувши моје кораке, хитро навуче на лице вео, који је била дигла и пође ми у сушет.

»Е, јесте ли задовољни, знате ли све?«

»Све — и саму главну ствар —.«

»И имена, зар?« упита живо.

»Па да богме, имена. Ви као да сте добро обавештени.«

»Боже, па за што сам ја читаве сате провела у истом прислушкивању?»

»И ви сте, дакле, такође сазнали и за имена?»

»Не, госп. комесару, име није никако помињано. У Млецима су смотрени, јер се зна да нерасудно исказано какво име може по кашто стати главе онога чије је.

»Маркиза Л., на пример.»

»Милостиви Боже, ви знате —».

»Само то једно име, које се у најживљем разговору измакло из уста дами, која као да је душа овога тајанственога скупа. Оно ми је доста као кључ за остала».

»Несретница! О, ви нисте смели чути то име, ви га морате заборавити, чујете ли, госп. комесару, морате!»

»А кад то не бих могао!»

»Моћи ћете. Размислите да сте овде у мојим рукама, да имам верних слугу, који ни од чега не зазиру, помислите на Млетке с њиховим лагунами који умеју ћутати — не, не мислите ни на шта друго него само на то, да не злоупотребите моје поверење, на велику услугу, коју сам учинила вама и вашој држави, те да ми не платите уништавањем живота мога».

»Умирите се, госпођо; чинићу све, што је у мојој моћи, али —».

»Не, не, никакво али. У овом случају не сме бити али — сами видите!» па хитро смакну вео с лица.

Мој поглед паде на, као мрамор бледо, летотом свуда у Млецима слављено, лице маркизе Л. Изненађен будући, уклоних се један корак натраг.

»Појимате ли сад, госп. комесару, да морате заборавити име маркиза? Нећете се, ваљда, хтети задужити том грдобом, да сте жену учинили издајницом њенога мужа. Питаћете ме, па за што сам вас довела овамо, да вам откријем тако опасну тајну. Из љубави према своме мужу, кога обожавам, а из освете према змији лажљивици, која ради да ми га отргне. Сами сте чули, да се у оном скупу налази једна жена; она је глава завере, која се ту изгледла. Она је покликсар Ђузена Гарибалдија, и није рђав корак овог опасног човека, што је баш њу послао овамо, да припреми терен. Где је сувише слаба љубав ка отаџбини, морају помоћи њене дражи и њена вештина завођења. Више него један је, њоме прелашћен, пао јој у мрежу, па међу њима, на жалост, и мој муж. Вама не може бити више непознато, на чему се овде ради. Гарибалди је са четата добровољаца својих близу границе; он не може да мирује, он жуди за новом славом и има помаман план, да узме Млетке једним препадом. Њему се ништа не чини немогуће и нада се у народ, који има да узме великог учешћа у буни. Ви знате шта је овдашњи свет — поводљива маса, мека као восак, ако буде добрих вођа. Да маркиз Л., једна од првих и најпопуларнијих личности дуждева града, не сме ту изостати, знао је добро Гарибалди, па му се није чинило скупо, ако се ту заложу и госпођа Маритана.

»Маритина?»

»Дабоме, Маритина, прослављена неапољска балерина на Феничу. Дадох вам њено име, да бисте заборавили име мога мужа. Мислим да ћете бити задовољни овом променом. Тиме сам вам дала доказа о свом пуном поверењу; обећајте и ми сад, да се за то нећу кајати.»

»Не, маркиза, ви ћете видети да нисам неблагодаран.»

»Бићу срећна, ако се не преварим у вас, госп. комесару. А сад је време да учинимо крај чудној ситуацији, у којој се налазимо овде. Пошто је загонетка решена, биће вам сада све јасно и јамачно нећете се љутити, што је карневалско пустошество, коме сте се надали, узело тако озбиљан обрт!»

Она ми пружи своју нежну ручицу, а ја се не могадох одрећи да на ту малу руку не претиснем један пољубац.

Пола сата доцније, гондола ме опет изнесе на мали трг. Ту су још весело врвеле безбројне маске. Мени је било, као да сам изишао из неког фантастичког сна.

* * *

То не беше мој сан. Рано у јутру, још док Млетке спаваше најдубљим сном, изненадих играчицу Маритану својом посетом у пратњи два полицијска агента. У тајној фијоци њеног красног писаћег стола нађе се интересна преписка њена са Гарибалдијем, у којој беху сва упуства за извођење опасне завере. Наравно да се пре тога није могло надати, да ће бу-

доар прослављене балерине бити место, из кога би изашла завера. Само имена Млечана замењена су шифром, које кључ не могадох пронаћи. Ни играчица, коју ухапсисмо, није хтела шифру показати. На скоро за тим, после закључења бечког мира, она би пуштена опет у слободу. Тиме су завршени и кривични акти о карневалској завери 186. год. у Млецима.

Али у тим актима нема ништа о томе, да се само љубавној саревњивости једне жене има благодарити, што бела недела, када беше у изгледу устанак, није дала историји поносне краљице Адрије, историји Улетака, један од најкрвавијих листова.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА.

Зверске убице. — Један страховит догађај разбојништва и убиства, десио је се у селу Кучајни, ср. звишког.

Станоје Илић, тежак из Кучајне, био је 17. пр. мес. на своје салашу у обору, где је музао овце. Тог истог дана у вече, још не довршивши свој посао у авлији око оваца, чу лавез паса и нечију вику на вратницама. Пришавши ближе, опази свога рођака, који викаше, да му отвори. Станоје, не слутећи ништа, отвори вратнице, да пропусти рођака, али се за овим појавише још седам људи. Станоје их у помрчини не могаше познати и одмах се досети, да ту нису чиста посла. Тамањ кад хтеде нешто да предузме за своје спасење, један од зликоваца удари га сикиром по глави и несрећни човек са располућеном главом падне на земљу. Разбојници се одмах за тим упутише кући, где се налажаше жена Станојлова Николија, његова кћи Цанка, лепа и млада девојка, око 17 до 18 година и мало 10 годишње чобанче Драгомир. Јадна жена, не надајући се таквим гостима, већ беше легла са својом ћерком, и немало се беше уплашила, кад виде прерушене људе. Један од зликоваца дохвати Николију и веже је преко средине, да се не би рукама бранила, док други то исто беше урадио и са ћерком јој Цанком. Тако везане, мати и кћи, биле су жртве разбојничке похотљивости. Одмах после тог гнусног поступка зликовци, без икаква милосрђа, прекољу и матер и ћерку. Не-

срећне жртве беху се браниле очајнички и викале за помоћ, али све беше узаман. Салаш је од села скоро два сахата далеко, а у околини нигде нема близу других салаша. Крв је јурнула на све стране. Зликовци беху њоме умрљани и по рукама и по оделу. У једном углу собе, где се то зверско дело до-

стајало, шћућурило се беше јадно чобанче и дрхтало је од страха. Разбојници дохватише дете за косе и њега преклаше онако, као што би се јагње заклало. Кад су све то извршили, испретурали су све ствари, тражећи новаца. По кући владаше страشان неред. Станоје, који још не беше издахнуо, довукао се у самртној агонији иза салаша и тамо испустио душу. Тек сутра дан изјутра, људи су опазили ово крваво дело. Општинска власт одмах је то доставила среској, и начелник срески г. Радовић одмах оде на место догађаја и учини увиђај. Вештим вођењем истраге од стране самога г. Радовића сутра дан беху убици похватани. Зликовце је г. Радовић ухватио тако, да се нису могли одмах ничим оправдати и збацили сумњу са себе. Крваво одело њихово, секира и ножеви, одмах их је издало. Ево тих зверова у облику људи.

1. Живојин Ст. Мирковић из Кучајне; 2. Илија Ј. Љ. Пређић из Цермошње; 3. Мартин Пејић из Буковске; 4. Васа Илић, 5. Милован Ђ. Јоцић и 6. Живојин Стојичевић из Кучајне; и 7. Мартин Ил. Јанковић из Цермошње.

Четворица су признали дело, а тројица не. Начелник срески дело је иследио и кроз који дан спровешће их суду. Кад се дело оконча, овај догађај описашемо опширније.

Василије Петровић — Јанковић, звани „Врбавац“. — Родом је из села Врбавне, среза таковског, округа рудничког, има 52 год., малог је раста, сувоњав је, смеђ, жењен је; кад није на робији занима се привидно пиљарлуком. Децембра 10. прошле год. по четврти пут спроведен је Управи београдског казненог завода на издржање осуде. Први пут осуђен је године 1888., од стране нишког првостепеног суда на годину дана затвора због једне просте крађе. Чим је пуштен са осуде, године 1889. осудио га је горњо милаповачки првостепени суд на две године робије због једне просте и једне опасне крађе. Кад је издржао ову казну, био је неколико месеца у слободи, па је дошао у Београд и извршио три опасне крађе. Због ових крађа пресудом првостепеног суда за град Београд од 17. децембра 1892. год. осуђен је на 10 година робије у тешком окову. Од ове осуде „Врбавац“ је издржао свега половину — пет година, а остало му је, у путу највише милости, опроштено. Августа 2. прошле год. пуштен је у слободу, а 4. септембра исте год. већ је извршио опасну крађу Катарици Величковић, куварици у кафани код „Пауна“. Крађу ову извршио је у друштву са Костом Новаковићем, чију смо слику и биографију изнели у 8. броју нашег листа. Пресудом првостепеног суда за град Београд од 19. новембра прошле год. Бр. 22548., „Врбавац“ је због ове крађе, а с обзиром и на раније његове осуде, осуђен на 20 година робије у тешком окову. Један од судија, који су га судили, био је мишљења, да се на смрт осуди.

„Врбавац“ је један од најокорелијих и најпрепреденијих лопова. Он се, с пуним правом, може назвати „прекаљени робијаш“. Кад је због ове последње крађе узимат на одговор од стране кварта теразиског, он је, да се неби сазнало за његове раније осуде, тако вешто крио своје име и место рођења, да истражна власт никако није могла доћи до праве истине. Тек, кад је позвано неколико старијих чувара управе београдског казненог завода и кад су они познали стару лопужу „Врбавца“, сазнало се ко је он, и одакле је?

Услед честих бегства осуђеника, није искључена могућност да ће и Василије једног дана побећи с робије. Ми му износимо слику за сваки случај.

ПОТ Е Р А.

Ранисаву Максимовићу, трг. из Косјерића, непознато лице, пре неколико дана, на варљив начин измамило је и одвело једног коња. То лице представило се Ранисаву као „Ни-

кола *Дугумерски правник III год.*“ и молило је овога, да му да коња, те да на истом одјаше до Ваљева, па ће га тамо, вели, предати Ранисављевом момку, који вози пошту, да га врати натраг. Не надајући се никаквој превари Ранисав му да коња, а он уседне на истог и загребе. Непознати је имао 24—25 год., средњег је раста, у струку танак, црномањаст, у оделу половном, са половним шеширом од белог штофа. Коњ, кога је одвео, длаке је доратасте, висок 144 см., има 8—10 год., у обе прве ноге штрупиран је, на њему је било немачко седло. Наређује се тражење. Пронађену варалицу треба стражарно спровести нач. среза црногорског с позивом на Бр. 4905, или Управи гр. Београда на Бр. 21097.

Самуила Полтара, трговаца из Вуковара, напали су 4. тек. мца, у близини села Степоша, среза расинског, два непозната наоружана зликовца и изнудили му: 180—190 динара у српским новчаницама од по 10 дин., 40—60 форината; једну од 10, а остале од по 5 форината, 10 динара у ситном српском новцу, један буђелар од жуте крокодилске коже са позлаћеним оквиром и натписом: „Grand Hotel Vukovar“, једну табакеру од жуте коже, 3—4 лоза привелеговане мађарске класне лутрије, један златан сат са ланцем у вредности 180 fl., један мали револвер белих корица — пониклован, три кошуље од белог платна са монограмом „V. C. P.“, 5—6 цепенних марама и 2 пешкира под истим монограмом. Начелник среза расинског депешом № 16300, моли све полицијске власти, да обрате строгу пажњу на описате ствари и зликовце. Акт Управе гр. Београда Бр. 21140.

Ђура Перић, земљоделац из села Придворице, среза јасеничког, окр. подунавског, решењем среског начелника стављен је под кривичну истрагу и у притвор због девет казнимих дела, махом опасних крађа. Не зна се где се сада Ђура нахођи, па с тога нач. среза јасеничког актом од 4. тек. м-ца № 16351, моли све полицијске власти, да га живо потраже и у случају проналаска њему стражарно спроведу. Пронађени Ђура може се спровести и Управи гр. Београда с позивом на Бр. 21045. Он има 35 год., средњег је стаса, смеђ, бркова средњих плавих, браду носи у шниц, а поврх чела има белегу од ударца; у оделу је српском.

Трајко Радуловић—Стевановић, родом из села Битврђе у општини сурдуличкој, који је био под истрагом и у притвору код начелника среза масуричког због убиства своје жене, побегло је из притвора ноћу између 31. августа и 1. септембра тек. год. Он има 22 год., омален је, прилично развијен, малих црних очију а тако исто и бркова, у лицу је блед и подбуо, љосав је и ћелав, у оделу је од сурог сукна. За одбеглим Трајком наређује се живо тражење. Пронађеног треба стражарно спровести поменутом среском начелнику с позивом на Бр. 5188, или Управи града Београда на Бр. 20835.

Гаврилу Николићу, земљоделцу из Јеленца, среза јасеничког, ноћу између 3.—4. септембра тек. год. украдене су из обора две кобиле. Једна од њих има 5 год., длаке је зелене, а друга има 4 год., длаке је доратасте, у десну задњу ногу жутоногаста је. Наређује се тражење лопова и покрађе. Пронађеног треба стражарно спровести поменутом среском начелнику с позивом на Бр. 12454, или Управи града Београда на Бр. 20892.

Ноћу између 8. и 9. ов. мес. око 3 сахата, из логора где је смештена комора III. гард. пеш. пука, украдена су два коња са ћебадима и уларима, — обвезнику истог пука Сави Вуличићу, из Азање, ср. јасеничког, окр. подунавског. Један је коњ длаке доратасте, у десно уво ровашен и у десно око разрокаст; други је длаке мрке и без икаквих других знакова. Наређује се потера за лоповима и покрађом. Пронађеног стражарно спровести Управи гр. Београда с позивом на Бр. 21265.

Љубомир Радосављевић, редов осуђеник из Марковца, побегло је испред стражара са пушком војничком, муницијом и оделом. По сазнању он има намеру да пребегне у Аустро-Угарску. Гарнизонар крагујевачки депешом № 1442, наређује живу потеру за њим. Пронађени може се спровести и Управи гр. Београда с позивом на Бр. 20927.

Јован—Јоца Николић, слуга, родом из Аустро-Угарске, решењем шабачког првостепеног суда стављен је под суд и у притвор због крађе новаца Стевану Станковићу, трговцу из Митровице на дан 26. децембра пр. год. Он је због ове крађе био у притвору код начелника среза мачванског, па је из при-

твор побегao, и све до данас није се могао пронаћи. Јован је средњег раста, слабуњав је, црномањаст, ђосав, има 20 год. Шабачки првостепени суд актом № 15099, моли све полицијске власти да Јована потраже, и у случају проналаска њему стражарно спроведу. Пронађени Јован може се спровести и Управи гр. Београда, с позивом на Бр. 21012.

Мирко Стефановић — **Тиквић** допов и кесарош, којег смо слику донели у 36. броју нашега листа са потерницом начел-

ника среза јасеничког, ухваћен је био и стављен под кривичну истрагу. Али, 7. тек. мес. Мирко је опет **утекао** из притвора начелника ср. јасеничког округа крагујевачког. Ово је трећи пут што му слику доносимо, а то доказује, колики је неваљалац и са коликом порцијом дрскости располаже.

Начелник среза јасенич. депешом № 12681, моли све полиц. власти да за Мирком учине живу потеру па нађеног њему стражарно спроведу у Аранђеловац.

Власти, којима је ближи Београд, могу ухваћеног Мирка спровести и Управи града Београда с позивом на Бр. 21181.

Петар Марковић — **Крета Милошевић**, калфа берберски из Ниша, који је био под истрагом због опасне крађе, 4. тек. м-ца, приликом спровода за Чачак, обио је апсану општине беневичке и побегao. Он има 17 год., омален је, сувоњав црномањаст. Начелство окр. рудничког депешом од 5. тек. м-ца № 10165, моли све полицијске власти да Петра-Крету потраже, и у случају проналаска њему стражарно спроведу. Пронађени може се спровести и Управи гр. Београда на Бр. 20974.

Риста Михаиловић, допов и коцкар, осумњичен да је извршио неколико крађа овде у Београду, кад је тражен, утекао је негде у унутрашњост Кр. Србије. Управа града Београда, актом № 20888, наређује потеру за њим и моли све полицијске власти да га потраже па нађеног њој упуте. Риста је небројено пута кажњаван иступно због крађа и скитње.

Ово је онај исти Риста што је описан у 6. броју на стр. 39. од ове године нашега листа, како је у друштву са Лазаром Кретићем, чувеним коцкаром покрао Мошона Мордохaja просјака и то у затвору главне полиције. То је била врло интересантна крађа и начин њенога проналаска.

Риста је по занимању надничар. Родом је из Требиња у Херцеговини. Има му 41 до 42 године. Слика му је верна и по њој се може одмах познати.

Ђорђе — **Ђока Милетић**, родом из Крупаје, који је био под истрагом и у притвору код начелника среза хомољског због покушаја убиства, побегao је из притвора 8. тек. м-ца, око 5 сати по подне. Он има 19 год., средњег је стаса, развијен

је, у лицу пун, у опште црномањаст. Од одела има на себи гуњ и чакшире од црнога сукна и црну јагњећу шубару. Наређује се тражење. Пронађеног треба стражарно спровести поменутом среском начелнику с позивом на Бр. 6813, или Управи гр. Београда на Бр. 21272.

Непознати допов, пре неколико дана украо је из суднице општине кучјанске среза звишког шест комада непопуњених сточних пасоша, под бројевима: 1453, 1454, 1455, 1456, 1457 и 1458, серија 82. Ова је крађа извршена сигурно у цели да се употреби на какву крађену стоку из истог или ког оближњег среза. Начелник среза звишког депешом Бр. 8053, моли све полицијске власти у земљи, да обрате пажњу на сточне пасоше са предњим бројевима и серијом те да допова ухвате и њега о томе извести. Власти ближе Београду, могу пронађеног допова спровести и Управи гр. Београда, с позивом на Бр. 20869.

Миловану Јелићу, земљоделцу из Бруснице, поћу између 3. и 4. ов. м. непознати допов украде кобилу длаке доратасте, 5 година стару, 143 см. високу. Иста кобила има до гребена мало од убоја бело, на врату има жиг „Т“, од вршаја искошена је по ногама. Начелник среза таковског депешом Бр. 11946, моли све полицијске власти да допова потраже па нађеног са покрађом њему спроведу. Може се спровести и Управи гр. Београда с позивом на Бр. 20868.

Т Р А Ж И С Е.

Атанасија Стојковића, родом из села Дугог Поља, среза бањског, окр. нишког, који је био сеиз код државних пастува на станици пастувској у Соко Бањи, тражи начелство округа нишког актом № 15333. Атанасије има 25 год., малага је раста, црномањаст је и ђосав. Пронађеног треба стражарно спровести поменутом начелству, или Управи града Београда с позивом на Бр. 21074.

У Х В А Ћ Е Н И

Илија Алимпић и **Василије Дражић**, побегли осуђеници београдског каменог завода, чије смо слике изнели у потери прошлога броја „Полицијског Гласника“, одмах су ухваћени у селу Митковићу, срезу поцерском и већ су спроведени Управи београд. казног завода на издржање осуде. Исто тако похватани су и **Сотир Милосављевић** и **Вогосав Милићевић**, који су 22. августа тек. год. побегли са рада из Топчидера и чије смо слике изнели у претпрошлом 37. броју нашега листа.

Поред овога, како нам пре неки дан рече г. управник београдског казног завода, сви осуђеници побегли из његова подручја (сем још двојице) похватани су, махом по сликама изнетим у „Полицијском Гласнику“.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА.

Због нагомиланог материјала, започета прича „На грех наведена“ и опис „Дуке од Медуна“ свршиће се у идућем броју.

Претплатницима у Београду. Наши повереници за престоницу добили су и остатак признаница за наплату дужне претплате и за П. полугође. Уредништво вас моли, да на њихово прво потраживање признаницу исплатите. Треба обратити пажњу на признанице које им се додосе. Просаве наше признанице, поред потписа имају још и жиг: „Уредништво Полицијског Гласника Београд“.

Поверенике у унутрашњости Краљевине, који су нам већ један део ово-годишње претплате послали, молимо да пошљу и остатак, те да измире целокупан рачун за све претплатнике до краја године.

Гл. П. Ваљево. Одговори бар на једно од толиких писама, па ма тај одговор био и у неплаћеном писму.

г. Ј. Јелисавчићу ср. начелнику Владимирци. Рукопис примљен употребиће се. Писмом опширније.

г. М. Ст. Драгуновићу. И ваш рукопис уредништво је примило. Употребиће се, о чему ћемо вас опширније писмом извести.